

Hồi 13

Đau lòng trước cảnh quá tang thương.

Vì chính nghĩa một phen giao đấu.

Người đến sau Vương Thế Kỳ chính là Vân Phi Yến.

Vân Phi Yến trông thấy sắc mặt của Vương Thế Kỳ buồn rười rượi, liền hỏi, "Đệ đệ không tìm được hài cốt của song thân ư?"

Vương Thế Kỳ đau đớn, "Đệ không ngờ lần xa cách vừa rồi lại dài những năm năm. Đừng nói gì hài cốt bị muông thú quấy nhiễu, chỉ riêng việc phơi nắng dầm sương cũng đủ làm cho tất cả đều bị hủy hoại. A, đệ đúng là bất hiếu tử mà.?"

Vân Phi Yến không biết nói gì hơn ngoài lời an ủi, "Đệ không có lỗi đâu. Là hoàn cảnh đưa đẩy mà thôi. Và lại không phải bây giờ để đã thành nhân và đang quay lại đây sao? Đệ đừng tự thống trách mình nữa.?"

Vương Thế Kỳ đáp, "Tuy biết là thế, nhưng là con, đệ làm sao chịu được việc song thân phải tử vô địa táng mà không có lấy một mộ huyệt như mọi người?"

Vân Phi Yến đưa mắt nhìn quanh, rồi bảo, "Hay là ta và đệ cùng quay lại chỗ lưu ngụ trước đây của đệ đệ, chúng ta cứ lập ở đó một mộ chí và tế bái ở đó?"

Vương Thế Kỳ gật đầu, "Đành phải như vậy thôi. Nhưng chúng ta hãy chờ a di đến đã.?"

Trong khi chờ đợi điều đưa a di đến, vì đại điều chỉ có thể chờ mỗi lần có một người, Vương Thế Kỳ chợt hỏi, "Sao tỷ tỷ lại gọi điều huynh là xí điều?"

Vân Phi Yến bật cười, "Không phải thế sao? Đệ cứ trông bộ dạng của xí điều thì biết là ta gọi đâu có sai.?"

"Là tỷ tỷ đặt tên cho điều huynh à?"

"Theo gia sư kể lại thì từ lúc Vi di di cứu được xí điều, gia sư và Vi di di chỉ gọi là tiểu nhi mà thôi. Đến khi ta được gia sư cứu mang và giáo dưỡng, ta cứ gọi là xí điều mãi nên đã thành tên. Đến gia sư cũng đã quen cách gọi này của ta.?"

Vương Thế Kỳ cười theo rồi hỏi lại, "Phàm là loài điều, lý ra điều huynh phải kêu thành tiếng mới đúng. Tại sao cho đến bây giờ đệ vẫn chưa lần nào nghe được tiếng của điều huynh?"

Vân Phi Yến lắc đầu giải thích, "Muốn biết rõ mọi việc thì trừ phi xí điều biết nói và thuật cho chúng ta nghe mới được. Thật ra khi Vi di di cứu được xí điều thì xí điều đã bị ai đó cắt mất một phần lưỡi rồi."

"ôi chao, ai lại tàn độc và đối xử quá tác tệ với điều huynh vốn chỉ là muông thú như vậy chứ?"

Vân Phi Yến chắt lưỡi nói, "Nói gì đến cắt lưỡi, lúc xí điều gặp được Vi di di thì toàn thân của xí điều đâu đâu cũng có thương tích cả Chỉ cần Vi di di chạm tay một chút trong việc chữa thương thì xí điều đã Chết từ lâu rồi."

Không ngờ chỉ là một loài vật mà đại điều cũng không thoát được những cảnh khổ do những bàn tay độc ác gây ra. Vương Thế Kỳ lặng người đi một lúc lâu.

Sau đó, Vương Thế Kỳ chợt hoàn hồn và nhớ lại thực tại. Chàng đột nhiên hỏi, "Tỷ tỷ, khi nãy tỷ tỷ có nói là đại bá và nhị bá vì muốn chà trộn vào giới giang hồ Trung Nguyên nên mới cải trang, không hiểu Huỳnh Liên giáo đang muốn thực hiện một mưu đồ gì vậy?"

Vân Phi Yến thoáng biến sắc và khó khăn lắm nàng mới đáp được, "Đương nhiên là lần nhập Trung Nguyên này bọn giáo phải có mục đích. Nhưng là mục đích gì, thì ta không biết."

Không tin vào lời của Vân Phi Yến, Vương Thế Kỳ gặng hỏi, "Là tỷ tỷ không biết hay không dám nói?"

Vân Phi Yến lúng túng, "Ta... ta không biết, thật đấy.?"

vương Thế Kỳ nhìn ngay vào Vân Phi Yến, "A di là tam lệnh sứ, còn tỷ tỷ thì là môn đồ của a di, tỷ tỷ không biết thì ai biết đây? Hay Huỳnh Liên giáo đang có mưu đồ không lấy gì làm tốt đẹp, nên tỷ tỷ không dám nói ra? Là mưu đồ gì, tỷ tỷ?"

"Ta... ta...?"

Đang lúc Vân Phi Yến cứ mãi ấp úng mà không nói được rõ lời, từ phía bên trên chợt có một âm thanh vọng xuống, "Vân nhi, người nói cho hấn nghe đi. Ta không bắt tội đâu."

Ngược mắt nhìn lên, Vương Thế Kỳ kinh ngạc khi nhìn thấy một vị bạch diện lão nhân trạc ngũ tuần đang điềm nhiên đứng nhìn cả hai từ trên một khối đá lớn. Vì đứng ở chỗ trống nên theo gió giạt, tầm trường bào bằng gấm của bạch diện lão nhân cứ tung bay phấp phới trông thật là uy phong.

Trái ngược với sự kinh ngạc của Vương Thế Kỳ, Vân Phi Yến hoảng hốt hành lễ, "Giáo chủ? Thuộc hạ xin tham kiến giáo chủ.?"

Nghe thế, Vương Thế Kỳ cũng vội vàng thi lễ, "Vãn bối Vương Thế Kỳ, là...?"

Đưa tay ngăn lại, giáo chủ Huỳnh Liên giáo ung dung phát thoại, "Ta đã gặp Lạc nhi và đã biết người là ai rồi. Không phải người đang muốn biết hành vi của bọn giáo có đi ngược với đạo nghĩa giang hồ hay không đó sao? Được, để ta nói và người sẽ tự quyết định là có theo hay không theo bọn giáo.?"

Wương Thế Kỳ ưỡn người ra và đồng dạc đáp, "Nếu giáo chủ chịu nói thì vãn bối chò nghe.?"

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo gật đầu khen, "Khí phách lắm! Đờm lược lắm! Người đúng là hạng người uy vũ năng bất khuất đó. Vậy thì nghe đây. Người đã biết gì về hiện tình giang hồ Trung nguyên?"

Chàng lắc đầu, "Vãn bối chỉ là người lần đầu tiên xuất đạo, nên không dám lạm bàn đến những điều mà vãn bối không rõ.

"Nói hay lắm và cũng minh bạch lắm! Vậy nếu ta nói võ lâm Trung Nguyên hiện giờ đang chia năm xẻ bảy vì tranh giành ngôi vị minh chủ thì người tin không?"

Chàng đáp, "Chuyện tranh giành thế lực thì đời nào mà chẳng có.

Vãn bối không lấy làm lạ về điều này.?"

"Vậy người nghĩ sao nếu ta cho người biết rằng Tử Dương Thủ Tôn Lãnh Thu hiện đang có tham vọng độc bá võ lâm.?"

Chàng giật mình, "Là hấn ư? Hấn không sợ làm chuyện quá tầm tay của hấn ư?"

"Không quá đâu. Nếu người biết rõ về hiện tình của võ lâm Trung Nguyên.?"

Chàng vòng tay lại, "Vãn bối xin được lĩnh giáo.?"

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo mỉm cười, "Bằng vào niên kỷ của người mà chịu nghe lời của tôn trưởng như thế này quả là hiếm thấy. Phải chi Lạc nhi được nửa phần như người thì ta đã toại nguyện lắm rồi.?"

"Giáo chủ, HỒ huynh rõ là người có tâm tư thông tuệ, tiền đồ của HỒ huynh vãn bối không dám so bì.?"

Người đừng quá tự khiêm như thế, kéo làm nhụt đi nhuệ khí của nam nhi.?"

Nói xong vẫn đứng trên khối đá lớn, giáo chủ Huỳnh Liên giáo cứ đưa mắt nhìn xa xăm và bắt đầu độc thoại.

"Giang hồ thất đại môn phái ngoài Thiếu Lâm và Võ Đang nhị phái cứ ngủ yên trên cương vị Thái sơn bắc đầu của họ thì năm phái còn lại luôn gây hấn với nhau. Tôn Lãnh Thu với tham vọng của hắn đã đưa Hoa Sơn phái vào làm một với Tam Tuyệt bảo. Và Tam Tuyệt bảo bây giờ là một thế lực đáng gờm có khi còn hơn hẳn nhị đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang. Bốn phái còn lại thì Nga Mỹ, Không Động sắp sửa đi vào con đường mà Hoa Sơn đã khởi xướng. Riêng Côn Luân và Tuyệt Sơn vì ở mãi cực tây nên chịu ảnh hưởng của U Linh giáo.

Đáng lẽ hai pháp này đã gia nhập U Linh giáo từ lâu rồi mới phải, chỉ vì U Linh giáo tự rối loạn nội tình nên gần đây U Linh giáo mới có thái độ với Côn Luân và Tuyệt Sơn. Tựu chung, võ lâm Trung Nguyên bây giờ đang bị xâu xé bởi ba thế lực.?"

"Vậy còn Cái bang thì sao.?"

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo cười khinh khỉnh nói, "Bản lãnh của Thần cái nhất chưởng bạt sơn Vệ HỒ Hiệp tuy cũng đáng kể là đại cao thủ, nhưng Cái bang đâu thể làm gì được nếu chỉ có một mình Thần cái.?"

"Vậy lần này du nhập Trung Nguyên, giáo chủ định liên minh với phe nào? Là Tam Tuyệt bảo hay U Linh giáo?"

Quắc mắt nhìn xuống, giáo chủ Huỳnh Liên giáo cao giọng hỏi, "Sao ngươi lại hỏi chỉ hai phe này? Còn Thiếu Lâm, Võ Đang ngươi không tính đến ư?"

Vương Thế Kỳ chậm rãi đáp, "Vãn bối chỉ thuận miệng mà kê ra thế thôi. Và lại... ?"

"Sao?"

"Theo vãn bối nghĩ, có lẽ giáo chủ không bao giờ muốn kết minh với những người đã quen tụng niệm tu hành.?"

"Ngươi nghĩ như thế thật ư.?"

Chàng kinh ngạc, "Không lẽ giáo chủ thật sự muốn kết minh với nhị đại phái này.?"

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo sau một lúc nhìn dò xét Vương Thế Kỳ bèn nói một cách mập mờ, "Đương nhiên là không rồi. Nói thật ra ý định của ta vào lúc này chỉ là một báo thù cho tứ lệnh sứ, tức là tìm đến Hoa Sơn phái mà thôi.?"

Biết ý của giáo chủ, Vương Thế Kỳ lại vòng tay thi lễ, "Giáo chủ có lòng nghĩ đến mỗi gia thù của văn bối, văn bối thật sự cảm kích.?"

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo vờ sắc mặt mừng rỡ kêu lên, "Nghĩa là người đồng ý với chủ trương của bọn giáo? Người sẽ gia nhập vào bọn giáo?"

Vương Thế Kỳ lắc đầu, "Giáo chủ hiểu sai ý của văn bối rồi.?"

"Hiểu sai? Không phải người vừa mới nói đến hai chữ cảm kích là gì?"

Chàng đáp, "Báo thù cho song thân là bổn phận của văn bối.

Thanh lý môn hộ cũng là phận sự của văn bối. Y văn bối muốn nói là xin giáo chủ đừng lý gì đến tư sự của văn bối. Văn bối tự lo liệu được.?"

Sắc mặt biến đổi, giáo chủ Huỳnh Liên giáo tự đánh mắt đi phong độ khi nghiêng răng rít lên, "Người... ?"

Vừa kịp lúc có tiếng vỗ cánh của đại điều, giáo chủ Huỳnh Liên giáo chợt ngừng lời trước khi thốt ra tiếp những lời khó nghe.

Chưa kịp ổn định cước bộ, Vi Tuyết Ngọc vội vàng lên tiếng, "Thuộc hạ tham kiến giáo chủ." Đoạn quay sang Vương Thế Kỳ hỏi, "có Chuyện gì thết Kỳ nhi, hài tử vừa vô lễ với giáo chủ à.?"

Trong khi Vương Thế Kỳ lắc đầu và chưa biết phải bắt đầu nói từ đâu cho a di hiểu, giáo chủ Huỳnh Liên giáo bỗng làm mặt giận và bảo, "Tam lệnh sứ thử nghĩ xem. Ta vì muốn báo thù cho tứ lệnh sứ nên định tìm đến Hoa Sơn phái, nhưng hãn lại bảo đó là việc của hãn.

Hãn không muốn bọn phái can dự vào.?"

Không nghe thấy Vương Thế Kỳ tranh biện, Vi Tuyết Ngọc trách, "Sao thế Kỳ nhi? Giáo chủ chỉ muốn điều tốt cho chúng ta thôi mà.?"

Tuy không tiện tranh cãi với a di, nhưng chàng vẫn nói, "Ai di, đó là di mệnh của tiên mẫu. Tiên mẫu muốn chính tay hài nhi hài nhi phải báo thù. Hai nhi đâu thể nương tay ai khác được.?"

"Nhưng giáo chủ đâu phải ngoại nhân. Dẫu sao ta và lệnh đường vẫn là người của Huỳnh Liên giáo mà?"

Vương Thế Kỳ lắc đầu quày quặt, "Nếu tiên mẫu thật sự muốn hài nhi dựa vào Huỳnh Liên giáo để báo thù rửa hận thì tiên mẫu khi trần trời đã bảo hài nhi tìm đến trú xứ của Huỳnh Liên giáo rồi.

Nhưng tiên mẫu đâu có lời nào nhắc đến điều này.?"

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo nghe thế liền cười lạnh, "Hừ, nhưng gián tiếp tứ lệnh sứ đã bảo ngươi phải quay về với bốn giáo rồi đó.?"

Chàng hoang mang, "Giáo chủ nói như thế là có ý gì? Dựa vào đâu mà giáo chủ cho là tiên mẫu đã gián tiếp bảo văn bối phải làm điều đó?"

Ném về Vương Thế Kỳ một cái nhìn sắc lạnh, giáo chủ Huỳnh Liên giáo buông thõng một câu, "Thập chỉ truy hồn.?"

Chàng kêu lên, "Là Thập chỉ truy hồn ư? Là ý gì?"

Nếu tứ lệnh sứ không xem ngươi là người của bốn giáo thì sẽ không bao giờ truyền thụ công phu độc môn của bốn giáo cho ngươi.

Bằng vào hành động này, chính tứ lệnh sứ đã gián tiếp bảo ngươi phải đầu nhập và tuân theo sự phân phó của bốn giáo rồi đó.?"

Sau một lúc giao động, Vương Thế Kỳ dần bình tâm lại. Chàng ung dung nói, "Giáo chủ nghe ai bảo mà biết rằng công phu của văn bối là Thập chỉ truy hồn, một công phu đông môn của quý giáo?"

Nghe chàng cố cãi lý và còn dùng đến hai chữ "quý giáo" như không muốn nhận mỗi liên can, giáo chủ vụt cười lớn, "Ha ha ha..."

không phải ngươi nhờ công phu này mà thắng được Thập đạo du hồn chương do Lạc nhi thi triển sao? Và không phải ngươi đã dùng chính công phu đó để chế thắng được một lúc những tam vị lệnh sứ của bốn giáo sao?"

Trong ánh mắt ngỡ ngàng của Văn Phi Yên và a di Vi Tuyết Ngọc, chàng thản nhiên lập luận, "Biển học tuy mênh mông nhưng hầu như chỉ xuất phát từ một cội nguồn. Có khi công phu của văn bối có một phần nào đó giống với công phu độc môn của quý giáo thì sao?"

Thấy giáo chủ Huỳnh Liên giáo há miệng định nói, Vương Thế Kỳ không hề nể nang khi đưa tay ngăn lại, "Khoan đã, văn bối còn chưa nói xong. Giáo chủ hãy chờ nghe văn bối nói hết đã.?"

Hít mạnh một hơi đầy đặn, chàng ung dung nói tiếp, "Huống chi tiên mẫu lia đời từ khi văn bối được mười hai tuổi, giáo chủ hãy nói xem, một đứa bé với niên kỷ đó liệu có đủ căn cơ để luyện được công phu độc môn mà giáo chủ vừa mới nhắc đến đó không?"

Cười dài, giáo chủ Huỳnh Liên giáo đột nhiên nhảy xuống, đứng đối diện với Vương Thế Kỳ, trong sự lo sợ của Vi Tuyết Ngọc và Văn Phi Yên, giáo chủ bỗng nói, "Được, ta muốn tận mắt mục kích công phu của ngươi, để xem đó là

công phu gì mà người bảo là có phần giống với thập chỉ truy hồn của bốn giáo.?"

Chàng vẫn ung dung, "Nếu không phải thì sao?"

Giáo chủ đáp lớn, "Nếu không phải thì người đừng người, ta đừng ta. Nhưng nếu phải thì người nói sao đây?"

chàng đáp, "Tùy ở giáo chủ.?"

Giáo chủ quát, "Được, nếu là phải thì người chỉ có hai con đường để chọn.?"

"Xin giáo chủ cứ nói.?"

"Một là gia nhập bốn giáo.?"

"Giáo chủ hãy nói tiếp.?"

"Hai là," đổi giọng, giáo chủ bỗng gần từng tiếng, "Người phải trả lại công phu đó cho bốn giáo.?"

Chàng vẫn điềm nhiên dù là chàng đang nói đến một vấn đề sinh tử "Vãn bối phải phế võ công.?"

"Đúng.?"

"Vãn bối đang chờ được lĩnh giáo đây. Giáo chủ, mời!?"

Cười một tiếng lạnh lùng, giáo chủ Huỳnh Liên giáo khen, "Người thật đúng là một trang hảo hán. Tuy nhiên...?"

"Sao, giáo chủ?"

"Người vẫn chỉ là hạng ếch ngồi đáy giếng nên tưởng đâu ta như là HỒ Vĩnh Lạc hoặc bọn lệnh sứ.?"

Chàng cau mặt, "Giáo chủ phí lời làm gì? Động thủ đi.?"

Thoáng động nộ, giáo chủ Huỳnh Liên giáo gầm lên, "Giỏi cho tiêu tử, đỡ ?"

"Vù vù ?"

Ngay chiêu đầu giáo chủ Huỳnh Liên giáo đã dùng đến công phu Thập chỉ truy hồn và là độc chiêu đề tấn công Vương Thế Kỳ.

Tự tin vào bản thân, Vương Thế Kỳ cũng xuất chiêu đáp lại, "Giáo chủ hãy lượng thứ cho. Vãn bối xin thất lễ.?"

"Vù vù ?"

vừa nhìn thấy chiêu chưởng của chàng, giáo chủ không thể không kêu lên, "Đúng là Thập chỉ truy hồn rồi. Người...?"

Nhưng âm thanh của Vương Thế Kỳ liền vang lên, "Về ngoài thì như vậy. Giáo chủ hãy chờ xem kết quả đã."

"ào ào ?"

"ầm.?"

Sau tiếng chấn kinh, cả hai thoáng cùng lão đảo, giáo chủ Huỳnh Liên giáo liền tỏ vẻ hoang mang, "Không phải ư? Lạ thật!?"

Chàng mỉm cười, "Giáo chủ còn muốn nói gì nữa không?"

Giận dữ, giáo chủ lại quát, "Hừ, ngươi đã cố tình biến cải nó.

Nhưng không sao, chỉ thêm vài lượt nữa, khi ngươi phải luống cuống, không lo gì ngươi không để lộ đuôi cáo, tiếp chiêu.?"

"Vù vù ?"

Không tin lần ra tay này của giáo chủ là nhằm ý để kiểm chứng nữa, mà là muốn hủy diệt đúng hơn, Vương Thế Kỳ cũng lớn tiếng quát, "Giáo chủ muốn động thủ thật ư? Vậy thì xem đây.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

"ám, ầm.?"

Trong nháy mắt song phương đã qua lại được năm chiêu và đều là những chiêu trong Thập chỉ truy hồn cả. Và kết quả là bên tám lạng người nửa cân.

Không tin vào điều này, nghĩa là công phu của Vương Thế Kỳ tuy giống nhưng lại không giống với Thập chỉ truy hồn và không tin vào nội lực của chàng lại có thể đấu ngang tay với lão, giáo chủ Huỳnh Liên giáo chợt biến đổi chiêu thức lẫn đấu pháp.

Lão luôn chớp động thân mình để phóng lên cao và từ bên trên bủa xuống toàn những chiêu uy mãnh trong công phu Thập đạo du hồn chưởng.

"ào ào ?"

"Vù vù ?"

Đang khi lo ngay ngáy cho Vương Thế Kỳ thì cả hai Văn Phi Yên và Vi Tuyết Ngọc lại càng thêm lo vì cả hai biết rằng giáo chủ thế là đã động sát cơ. Hơn nữa cả hai lại không hề thấy Vương Thế Kỳ thì thố đến bộ pháp kỳ ảo nọ hoặc công phu Hàng ma chưởng pháp mà chàng đã nói. HỌ chỉ thấy chàng cứ Thập chỉ truy hồn mà đánh, hết chiêu này đến chiêu kia, bất chấp giáo chủ đang thi triển tuyệt học thành danh và thân pháp lợi hại là Thập đạo du hồn chưởng và Liên hoa đăng đài thân pháp.

Tuy nhiên nhiều lại chấn kinh cứ lần lượt vang lên.

"ám, ầm, ầm... ?"

Và Vương Thế Kỳ vẫn ngang nhiên bình thủ với giáo chủ Huỳnh Liên giáo.

Văn Phi Yên thì tròn mắt kinh ngạc. Vi Tuyết Ngọc thì dăm chiêu tư lự, không hiểu Vương Thế Kỳ thật sự có bản lĩnh cao đến mức độ nào. Lẽ nào trong công phu Hàng ma chưởng pháp lại ẩn tàng một loại nội công tâm pháp thượng thừa, đến nỗi chỉ trong năm năm Vương Thế Kỳ lại có được một mức độ công phu tu vi bằng với cả giáo chủ Huỳnh Liên giáo, có đến hơn ba mươi năm công lực. Điều này không thể nào có được. Ngoại trừ Vương Thế Kỳ vẫn chưa kể hết những kỳ tích mà chàng đã gặp hoặc ở Phong Nha huyết động hay ở Thủy trung nhược Thủy đàm.

Không ai biết rõ hơn người đương cục. Chính Vương Thế Kỳ cũng không thể hiểu được là nội lực của chàng cao sâu đến bao nhiêu và tại sao lại có nữa là?

Và chuyện gì đến phải đến.

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo càng giao đấu với Vương Thế Kỳ càng ngỡ ngàng trước bản lĩnh của chàng. Lão buột miệng hỏi, "Tiểu tử, thật sự ngươi là cao đồ của bậc cao nhân nào?"

Vương Thế Kỳ vừa xuất kinh giao chiêu với giáo chủ Huỳnh Liên giáo vừa mở miệng nói, "Là môn đồ của ai, điều đó không quan trọng.

Điều quan trọng đáng bàn đến là giáo chủ đã tin lời văn bối chưa?

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

"ầm.?"

"Tin thì sao mà không tin thì sao? Đỡ này.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

"ầm.?"

Vương Thế Kỳ chợt nói, "Nếu giáo chủ tin thì hay lắm. Chúng ta có thể ngừng ở đây được rồi.?"

"Hừ, ngừng ư? Thì ngừng này.?"

"Vù vù ?"

"Vú vú ?"

An ước bên trong luồng lực đầu của giáo chủ Huỳnh Liên giáo như có tiếng rít mơ hồ.

Vương Thế Kỳ ngơ ngác nói, "ái chà, là công phu gì đây?"

Nhưng khi chàng đưa tay định đón đỡ vào luồng chưởng phong kia của giáo chủ Huỳnh Liên giáo thì có tiếng Vi Tuyết Ngọc vang lên, "Giáo chủ, hạ thủ xin lưu tình.?"

Nghe thế Vương Thế Kỳ thoáng động tâm.

"Vút ?"

Chàng vội vàng thi triển bộ pháp Nhất ma chi vạn ma. Nhưng...

"vú vú... ?"

"Phập.?"

ở bờ vai bên tả của Vương Thế Kỳ chợt nhói đau lên. Chàng nhìn xuống và thấy giữa giòng máu đỏ đang rỉ ra chợt lấp loáng một tia sáng bạc phản chiếu ánh dương quang.

Còn chưa hiểu là chuyện gì, tai chàng liên nghe tiếng kêu thất thanh của Vi Tuyết Ngọc vọng đến, "Bạch thiết mao diêm vương điếm! Kỳ nhi, mau mau phé bỏ tả thủ đi.?"

"Phé bỏ ư? Tại sao?" Vương Thế Kỳ càng cảm thấy khó hiểu hơn.

Và chàng chỉ hiểu khi bóng dáng của giáo chủ Huỳnh Liên giáo đang khuất dần. Chỉ còn lại dư âm tràng cười và giọng nói của lão mà thôi.

"Ha ha ha... phé bỏ ư? Đã muộn rồi. Vương tiểu tử, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Người chấp nhận số phận đi. Ha ha ha...?"

"Muộn là thế nào? A di, sao a di bảo hài nhi phải phé bỏ một cánh tay? Không lẽ...?"

cuồng quít ngắt lời chàng, Văn Phi Yến cay đắng nói, "Đệ đệ không cảm nhận được là đang có chất kịch độc ở vết thương thâm dần vào nội thể sao? Giờ đây đệ đệ muốn phé bỏ một cánh tay thì đúng là muộn thật rồi.?"

Vương Thế Kỳ nghe thế không những đã không nao núng mà còn động nộ kêu lên, "Lão ác ma, với những thủ đoạn ti tiện này mà lão muốn Vương mỗ phải đầu nhập làm môn hạ của lão sao? Không bao giờ! Dù có chết ta cũng không bao giờ thuận phục lão. Ta...?"

Vương Thế Kỳ đứng ra còn muốn nói nhiều, nhiều nữa. Nhưng chợt nhận ra là quanh chàng còn có a di và Văn Phi Yến đều là môn hạ của Huỳnh Liên Giáo, nên chàng vội bỏ lửng. Vì càng nói chàng e rằng sẽ phải thốt ra những lời khó nghe khiến a di và Văn Phi Yến càng thêm phiền lụy.

Hiểu được tâm ý của chàng, Vi Tuyết Ngọc vừa sa lệ vừa bảo, "Kỳ nhi, ta cũng biết là Kỳ nhi đang nghĩ gì. Không sao đâu, vì từ lâu ta đã hiểu Huỳnh Liên giáo là thế nào rồi. Nhưng hiểu thì hiểu, ta và lệnh đường đều là những người tay đã lỡ nhúng chàm, có muốn thoát ra cũng quá muộn.?"

Thở ra một hơi dài. Vi Tuyết Ngọc càng tuôn lệ nhiều hơn, "Kỳ nhi, ta thật vô phúc. Bao năm bật tin nhị muội, nay gặp lại Kỳ nhi thì đúng vào lúc chúng ta phải lâm vào cảnh tử biệt. A, Hoàng thiên đúng là hữu nhãn vô châu mà.?"

Tuy Văn Phi Yến đang phải đau buồn không kém gì sư phụ, nhưng nàng vì nhận ra một điều khác lạ nên vội vã kêu lên, "Sư phụ, sư phụ hãy nhìn chỗ vết thương của Thế Kỳ này. Sao máu chảy ra vẫn đỏ?"

Sao máu không đen như thường thấy ở những người bị trúng độc?"

Vi Tuyết Ngọc sững sờ, "Đúng rồi, lạ thật đấy. Sao lại như thế này?"

Kỳ nhi, người cảm thấy thế nào rồi?"

Vương Thế Kỳ sau khi cho chân khí chu lưu một vòng khắp nội thể bèn lắc đầu nói, "Hài nhi vẫn vô sự. Đúng là lạ, không lẽ hài nhi lại có khả năng kháng độc thật sự sao? Như thế là thế nào, a di?"

"Đúng ra đó chính là điều ta phải hỏi người mới đúng, sao người lại hỏi ta?"

Vương Thế Kỳ lại lắc đầu, "A di, hài nhi không biết thật mà. Sao a di lại giận hài nhi?"

"Hừ, ta không giận, mà ta chỉ buồn vì ngươi vẫn còn giấu ta một điều gì đó.?"

Vương Thế Kỳ vội vàng phân minh, "Hài nhi đâu dám, những gì phải nói, hài nhi đã nói ra rồi. Huống chi hài nhi chỉ còn mỗi ai đi là người thân, hài nhi đâu thể giấu diếm được.?"

Dù đã dò xét thật kỹ từng động thái và lời nói của Vương Thế Kỳ, nhưng ở chỗ nào Vi Tuyết ngọc cũng nhìn thấy sự thật tâm của Vương THẾ Kỳ cả.

"Không lẽ đến Kỳ nhi cũng không hiểu rõ bản thân của Kỳ nhi sao?"

Chàng lắc đầu, "Hài nhi hoàn toàn không biết gì. Và hài nhi cũng đã tự hỏi bản thân, nhưng rốt cuộc... ?"

"Rốt cuộc thế nào, đê đê?"

Chàng cười buồn, đáp lời Văn Phi Yên, "Rốt cuộc bí ẩn vẫn hờn bí ẩn ?"

"Vậy còn bản thân công lực của Kỳ nhi thì sao? Thật sự bản lãnh của Kỳ nhi cao thâm đến bậc nào?"

Chàng tỏ ra ngơ ngác như câu lục vấn của a di.

"Cao đến bậc nào à, ai đi? Hài nhi vẫn đang muốn biết đây.?"

Vi Tuyết Ngọc khó có thể tin vào lời nói của chàng, "Vậy Kỳ nhi nói thử xem, khi này lúc giao đấu với giáo chủ, Kỳ nhi đã dùng đến tận lực bình sinh chưa?"

chàng lắc đầu, "Vẫn chưa.?"

"Chưa? Thế là thế nào?"

"Vì hài nhi không muốn mạo phạm đến lão nên chỉ thuận chiêu đỡ chiêu mà thôi.?"

"Rốt cuộc là Kỳ nhi đã dụng mấy phần lực đạo.?"

"Bảy hoặc tám gì đó.?"

"Chỉ bảy hoặc tám mà đã như thế rồi ư?"

"A di nghi ngờ điều gì?"

"Kỳ nhi, ngươi có biết là công phu tu vi của giáo chủ là bao nhiêu không?"

"Hài nhi không biết.?"

"Gần bốn mươi năm chân lực đó. Điều đó có nghĩa là nội lực của Kỳ nhi phải tương đương năm mươi hoặc hơn nữa công phu tu vi. Ở đâu mà Kỳ nhi có được bao nhiêu đó công lực chứ?"

"chàng nghe xong càng ngỡ ngàng, "ở đâu à? Không phải a di đã đoán là do Hàng Ma chưởng rồi sao?"

Vi Tuyết Ngọc lắc đầu, "Đúng là ta đã đoán như vậy. Nhưng nay xem ra thì không đúng nữa rồi.?"

Chàng ngạc nhiên, "Không đúng! Vậy thì tại sao?"

"Hừ, ngươi hỏi ta thì ta phải hỏi ai đây?"

Chàng lắc đầu, "Nhưng đến như a di còn không giải thích được thì hài nhi làm sao có thể giải thích?"

Vi Tuyết Ngọc ngao ngán, "Việc của ngươi, ngươi không biết thì ta đành chịu vậy.?"

Văn Phi Yên dù có phần nào hoang mang nhưng vẫn nòng nống bảo, "Đã được một lúc lâu rồi đó. Đệ đệ hãy tự kiểm tra lại xem.?"

Nghe lời, Vương Thế Kỳ lại đảo một vòng chân khí. Chàng nói trong sự vui mừng của Văn Phi Yên, "Đệ vẫn không sao.?"

"Hay lắm, vậy thì đệ hãy phô diễn thử xem.?"

Chàng ngạc nhiên nói, "Phô diễn cái gì tý tý?"

"Thì Hàng ma chưởng chứ còn gì nữa?"

"Đệ phải phô diễn Hàng ma chưởng ư? ở đâu? Không lẽ ở ngay đây?"

Vi Tuyết Ngọc vì muốn được một lần mục kích tuyệt học này nên vội nói thêm vào, "Phải đấy Kỳ nhi, ta cũng muốn thưởng lãm một lần cho biết.?"

Đưa tay chỉ vào khối đá mà khi nãy giáo chủ đã từng đứng ở bên trên, Văn Phi Yên hơn hử bảo, "Đệ hãy xem khối này là địch nhân đi.

Ta và sư phụ sẽ đứng ở xa mà nhìn." Nói xong Văn Phi Yên vội cùng với Vi Tuyết Ngọc lùi lại khá xa như muốn Vương Thế Kỳ cũng phải mau chóng phô diễn công phu vậy.

Chàng mỉm cười bảo cả hai, "Đệ chưa biết uy lực như thế nào, nhưng hai người nên lùi xa thêm chút nữa thì hơn.?"

Lửa nữa, được năm trượng thì cả hai mới chịu dừng.

"Đủ chưa, đệ đệ?"

"Đủ rồi.?"

Sau đó, Vương Thế Kỳ vừa nghiêm sắc mặt vừa căn dặn cả hai, "Do muốn biết uy lực thật sự của Hàng ma chưởng nên không thể không vận hết toàn lực. Cả hai cẩn thận đây.?"

Nhìn tư thế phát chưởng của Vương Thế Kỳ thật là trầm trọng, Vi Tuyết Ngọc và Văn Phi Yên không thể không bồi hồi quan ngại.

Vương THẾ Kỳ vụt thét lên, "Đi.?"

"Vù vù ?"

"Ầm.?"

"Rào rào rào...?"

Nhìn những mảnh đá vụn bay tung tóe, đến Vương Thế Kỳ phải bàng hoàng cả kinh, nói chi đến Văn Phi Yên và Vi Tuyết Ngọc.

Trong khi Văn Phi Yên thực sự vui mừng thì Vi Tuyết Ngọc ân cần khuyên bảo Vương Thế Kỳ, "Võ công củ a Kỳ nhi thật thâm hậu. Nhìn một chưởng này a di biết là Kỳ nhi ngoài việc vẫn an toàn dù đã bị trúng phải chất kích độc của Bạch thiết mao diêm vương diêm thì a di lại không an tâm về điều khác.?"

"Là điều gì, a di hãy nói đi, hài nhi nhất định sẽ tuân theo.?"

"Kỳ nhi đừng bao giờ tỏ ra lạm sát, nhất là sát hại kẻ vô tội không đáng chết. Tha được thì hãy tha. Kỳ nhi đừng bao giờ quên lời căn dặn này của a di.?"

Vương Thế Kỳ liền gật đầu lãnh ý.

Sau đó, khi đã lập một phần cho song thân tại động thất trước kia, được Vi Tuyết Ngọc hỏi lại chuyện vừa xảy ra. Vương Thế Kỳ và Văn Phi Yên liền luân phiên thuật lại cho Vi Tuyết Ngọc nghe tất cả những lời lẽ của giáo chủ Huỳnh Liên giáo.

Tiếp đó chàng nói, "Dã tâm của lão thế là đã rõ. Ai di và tỷ tỷ nên rời khỏi Huỳnh Liên giáo là vừa.?"

Vi Tuyết Ngọc lắc đầu, "Phi Yên nếu muốn rời bỏ thì còn được, nhưng ta thì không."

Văn Phi Yên nghe thế liền kêu lên, "Su phụ, nếu lưu lại thì đồ nhi cũng lưu lại. Đồ nhi không thể xa rời su phụ được đâu?"

Vương Thế Kỳ lại nói, "Nếu nói về đạo nghĩa, a di buộc phải lưu lại Huỳnh Liên giáo thì hài nhi không tiện miễn cưỡng. Nhưng hài nhi không thể đi theo ai đi được?"

"Ta biết, và ta cũng rất mừng khi nghe Kỳ nhi nói như thế. Đợi khi mọi ân oán giải quyết xong có lẽ chúng ta sẽ được ở gần nhau?"

Vương Thế Kỳ lòng buồn rười rượi, "A di, phải xa a di như thế này, hài nhi thật không nỡ?"

Nhưng Vi Tuyết Ngọc đã xua tay nói, "Có mấy ai đã là người giang hồ mà lại có thể tự ý làm theo mong muốn của bản thân. Như ta, ta không chăm sóc được cho Kỳ nhi ta cũng cảm thấy hổ thẹn với vong linh của nhị muội. Thôi, Kỳ nhi đừng buồn nữa. Kỳ nhi thử gọi xí điều một lần xem?"

Tuy không hiểu ý tứ của a di là thế nào nhưng chàng cũng ngừng mặt lên trời và thử cất tiếng gọi đại điều lúc đo đang bay lượn tít trên cao.

Là linh vật nên đại điều vừa nghe được thanh âm của Vương Thế Kỳ liền đảo thành vòng rồi từ từ lượn xuống.

Vi Tuyết Ngọc lộ vẻ mừng rỡ nói, "Điều nhi quả là thông linh. Mới đó mà đã quen tiếng của Kỳ nhi rồi, hay lắm!"

Tiếp đó chờ đại điều đã xuống đến nơi. Vi Tuyết Ngọc liền nắm lấy tay Văn Phi Yên cùng nhảy lên.

Vương Thế Kỳ lo sợ nói, "A di, điều huynh đâu thể chờ một lúc những hai người?"

Từ trên lưng đại điều, Vi Tuyết Ngọc đáp, "Ta biết rồi. Nhưng từ nay trở đi ta sẽ luyện cho xí điều quen với điều đó, biết đâu sẽ có lúc hữu dụng. Kỳ nhi bảo trọng?"

Văn Phi Yên cũng nói, "Đệ đệ yên tâm. Ta và su phụ đang vận dụng khinh công để làm cho nhẹ bớt đây. Cáo biệt?"

"Vút?"

Tuy đại điều đưa cả hai đi đã xa rồi nhưng Vương Thế Kỳ vẫn chưa đoán được tâm ý của a di trong những lời mập mờ vừa nói. Chàng thở dài và lao người bỏ đi.